

Arrest

nr. 117 102 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. VAN BRIEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2013 dient verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Nederlandse echtgenote.

1.2. Op 7 augustus 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“BESLISSING TOT WEIGERIN VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.05.2013 werd ingediend door {...} om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie :

De heer {...} diende op 06/05/2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie in als echtgenoot van mevrouw {...}.

De echtgenote kan echter niet langer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Unieburger overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Om die reden werd dan ook overeenkomstig artikel 42bis een einde gesteld aan het verblijfsrecht van mevrouw {...}

Hierdoor kan artikel 40bis, §2, 1° geen toepassing meer vinden. Meneer kan immers helemaal de echtgenote niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien deze laatste het verblijfsrecht niet langer kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het materiële en formele motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Het materiële motiveringsbeginsel betekent dat de genomen beslissing moet gesteund zijn op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Het formele motiveringsbeginsel betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing op te nemen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat artikel 40bis, §2, 1° geen toepassing meer kan vinden, omdat verzoeker de echtgenote niet meer kan vergezellen of vervoegen gezien de echtgenote niet meer kan genieten van de verblijfsbepalingen als Unieburger overeenkomstig art. 40, § 4 van de wet van 15.12.1980.

Er werd terecht hoger beroep aangetekend op 9.09.2013 tegen de beslissing die mevrouw {...} mocht ontvangen. Het hoger beroep werd gemotiveerd als volgt :

Het is correct dat, zoals in de bestreden beslissing werd vermeld, verzoekster officieel tewerkgesteld was bij Avcim bvba tot 31.10.2012. Het is echter onjuist op grond van bijgebrachte stukken dat verzoekster er slechts in geslaagd zou zijn om gedurende 8 dagen effectief te werken in de periode dat zij aldaar tewerkgesteld was, met name van 11.06.2012 tot en met 31.10.2012.

De loonfiches die verzoekster bijbrengt zijn op dit vlak duidelijk (stuk 4 en 6). Verzoekster heeft immers gemiddeld 27 dagen en geen 8 dagen in die periode gewerkt.

Verzoekster kan er verder uiteraard weinig aan doen dat op economisch vlak de bouwsector problemen had en het weer het niet toeliet dat verzoekster kon werken. Dit betekent niet dat verzoekster niet wilde werken. Verzoekster werd immers door de werkgever zelf regelmatig op economisch werkloos gezet, zoals blijkt uit de loonfiches (stuk 4).

Omwille van dezelfde economische omstandigheden werd verzoekster ontslagen (stuk 5). Zij heeft nadien evenwel niet stil gezeten. Zij heeft immers talrijke sollicitaties gedaan en zij is voortdurend actief op zoek geweest naar een tewerkstelling. Zij heeft echter niet alle bewijzen van deze sollicitaties bewaard.

Zij heeft voldoende gesolliciteerd (stuk 12) en zij heeft steeds haar werkloosheidsuitkering kunnen behouden (stuk 8). Indien zij niet voldoende had gesolliciteerd, had zij ongetwijfeld een schorsing opgelopen. Verzoekster heeft gedurende haar verblijf in België geen steun nodig gehad van OCMW (stuk 7). Zij is dan ook niet ten laste gevallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Haar echtgenoot was overigens aan het werk en zorgde ook voor een inkomen.

Er werd inderdaad hulp geboden door de VDAB en door Randstad om een job te vinden (stuk 9, 10 en 11). Dit heeft verzoekster inderdaad geholpen en terug wat zelfvertrouwen gegeven. Het loutere feit dat een trajectbegeleiding werd voorzien, betekent geenszins er geen reële kans op tewerkstelling voor verzoekster is.

Verzoekster heeft in Nederland gewerkt in beveiligingssector, maar zij werd geconfronteerd met het gegeven dat haar diploma in Nederland niet wordt erkend in België. Zij heeft zich dan ook gericht naar andere sectoren, zoals banketbakker / patissier (stuk 12).

Verweerster laat na om een diepgaand onderzoek te doen en in concreto te motiveren waarom er geen reële kans op tewerkstelling voor verzoekster zou zijn. Dit kan bezwaarlijk besloten worden door verweerster.

Verzoekster is er intussen wel degelijk in geslaagd om tewerkstelling te vinden. Op 16.08.2013 heeft verzoekster immers een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur getekend die een aanvang nam op 21.08.2013 (stuk 3). Er is een wekelijkse arbeidsduur van 38 uur voorzien.

Verzoekster heeft dan ook op 28.08.2013 een nieuwe aanvraag op grond van art. art 40 § 4, 1°, gedaan. Het is absoluut niet redelijk om te stellen dat verzoekster moet vertrekken uit België zonder rekening te houden met alle elementen. De beslissing is inhoudelijk of materieel niet deugdelijk gemotiveerd gezien de wetsbepaling onvolledig wordt toegepast. »

Gezien deze beslissing een schending inhoudt van het materiële en formele motiveringsbeginsel is ook huidige beslissing behept met deze schending. Gezien er ten onrechte een einde werd gesteld aan het verblijf van de echtgenote werd tevens ten onrechte een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker.

Verzoeker had overigens een arbeidskaart C verkregen voor de beperkte termijn van 12.09.2013 tot 11.09.2013, zodat hem de toelating werd gegeven tot uitoefening in België van alle beroepen in loondienst (stuk 5). Hij heeft ook steeds gebruik gemaakt van deze arbeidskaart en hij is maar in een zeer beperkte mate werkloos geweest (stuk 3 en 4). Het kan niet worden aanvaard dat aan deze termijn die verzoeker werd gegeven wordt geraakt.

Verzoeker werd op grond van economische redenen ontslagen door de werkgever AVCIM bvba, doch hij kon hier nu opnieuw beginnen te werken. Gezien er thans problemen ontstaan rond het recht van verblijf van verzoeker wenste de werkgever verzoeker niet meer aan te nemen.

Het middel is gegrond.”

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt :

“Artikel 40bis,

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

2.4. Verzoekende partij heeft op 6 mei 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, meer bepaald als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan die in België verblijfsrecht genoot. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat op 7 augustus 2013 een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoekende partij, zodat de verwerende partij terecht stelt dat verzoekende partij haar echtgenote niet meer kan komen vergezellen of vervoegen.

2.5. Verzoekende partij betwist niet dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenote, maar meent dat dit onterecht is gebeurd waarbij zij verwijst naar het beroep ingediend door

haar echtgenote tegen de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht. De Raad wijst er echter op dat hij bij arrest nr. 117 101 het beroep van haar echtgenote gekend onder rolnummer 137 193 op 17 januari 2014 verworpen heeft. De motieven van voormeld arrest luiden :

“2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat luidt :

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.4. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie, die als werknemer of zelfstandige tot een verblijf werd toegelaten, indien deze burger niet langer kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 mei 2013 een schrijven richtte aan de verzoekende partij met de vraag welke activiteiten zij heeft alsook hiervan recente bewijzen voor te leggen. Dit schrijven werd aan de verzoekende partij op 1 juli 2013 ter kennis gebracht. Verzoekende partij legde naar aanleiding van dit schrijven volgende stukken voor:

- sollicitatie Securitas van 15 juni 2013 + afwijzing door Securitas*
- sollicitatie banketbakker/patissier van 15 mei 2013*

- sollicitatie bewakingsagent haven Antwerpen van 20 april 2013
- sollicitatie mobiele bewaker van 4 juni 2013
- inschrijvingsattest Randstad van 28 maart 2013
- attest werkloosheidsdienst van 16 juli 2013 waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds april 2012 tot juni 2013 werkloosheidssteun geniet
- attest werkloosheidsdienst van 16 juli 2013 waaruit blijkt dat haar echtgenoot werkloosheidssteun geniet tijdens verschillende maanden
- overeenkomst voor trajectbegeleiding VDAB van 6 februari 2013
- trajectovereenkomst Randstad van 6 februari 2013
- attest OCMW Hasselt dat verzoekende partij en haar echtgenoot geen leefloon en/of financiële steun hebben ontvangen van het OCMW Hasselt van 01.01.2012 tot en met 16.07.2013.

2.6. Verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet meer tewerkgesteld was en dat zij, zes maanden na het onvrijwillig werkloos worden, nog steeds niet werkte, zodat zij niet meer als werknemer in de zin van artikel 40§4, of artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoekende partij betoogt wel gemiddeld 27 dagen in plaats van 8 dagen gewerkt te hebben. Zij stelt voorts dat zij wel bereid was te werken maar omwille van economische omstandigheden verhinderd was en uiteindelijk ontslagen werd. Zij meent evenwel voldoende gesolliciteerd te hebben en nooit steun ontvangen te hebben van het OCMW. Ook haar echtgenoot zorgde voor een inkomen. Zij betoogt voorts dat zij trajectbegeleiding heeft genoten wat geenszins betekent dat er geen reële kans op tewerkstelling zou zijn. Verzoekende partij meent dat onvoldoende gemotiveerd wordt waarom er geen reële kans op tewerkstelling zou zijn en stelt dat zij ondertussen wel degelijk tewerkgesteld is waarbij zij verwijst naar een arbeidsovereenkomst van 16 augustus 2013.

De Raad stelt vast dat het gehele betoog van verzoekende partij aldus gericht is tegen het motief dat zij niet meer als werkzoekende kan worden beschouwd.

2.7. Met haar uiteenzetting weerlegt de verzoekende partij evenwel de vaststellingen van verweerder niet dat zij sedert haar binnenkomst in het Rijk in november 2011 slechts een beperkte tijd werkte. Haar betoog dat deze tewerkstelling 27 dagen bedroeg kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het hier gaat om een beperkte tewerkstelling. Verweerder kon op basis van deze vaststelling in redelijkheid besluiten dat er in het verleden slechts sprake was van een beperkte tewerkstelling en dat niet blijkt dat verzoekende partij in de toekomst een reële kans maakt om als werknemer, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aan de slag te gaan. Immers blijkt dat verzoekende partij sinds 31 oktober 2012 er niet meer in is geslaagd tewerkgesteld te worden en dat ondertussen negen maanden verlopen zijn waarbij de pogingen in de zoektocht naar werk vruchteloos geweest zijn zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat verzoekende partij geen reële kans maakt op tewerkstelling. De verweerder heeft verder onderzocht of verzoekende partij het verblijfsrecht kon behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit werd negatief beoordeeld omdat verzoekende partij werkloosheidssteun ontvangt – hetgeen zij niet ontkent – en deze inkomsten een vangnet vormen voor de periode dat zij werkzoekende is. Het argument van de verzoekende partij dat haar echtgenoot ook inkomsten uit tewerkstelling heeft kan evenmin worden bijgetreden. Uit de stukken van het administratief dossier – stukken die verzoekende partij naar aanleiding van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd – blijkt geenszins dat haar echtgenoot tewerkgesteld was noch dat hij over andere inkomsten beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt dat verzoekende partij haar echtgenoot sinds 3 juni 2013 heeft aangegeven als zijnde financieel ten laste van haarzelf. Verzoekende partij blijft aldus steken in een bloot betoog dat tegengesproken wordt door de stukken van het administratief dossier. Het betoog van verzoekende partij dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, dat zij solliciteert en geen OCMW-steun ontvangt kan evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

Het gegeven dat de verzoekende partij intussen, op 16 augustus 2013, een arbeidsovereenkomst afgesloten heeft, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Daarenboven dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om het bij het verzoekschrift gevoegde document zelf te onderzoeken om alzo verzoeksters verblijfsrecht opnieuw te

beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar arbeidsovereenkomst gedateerd op 16 augustus 2013.

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij elementen zou hebben veronachtzaamd die de strekking van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen wijzigen.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Gezien de wetsbepaling onvolledig werd toegepast, is er een schending van deze beginselen. Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel behelst dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zij de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand te kunnen inschatten.

Aldus is het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden in die zin dat verweerster de wetsbepaling waarop de beslissing is gegrond onvolledig en onjuist toepast.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in die zin dat verweerster onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke economische en financiële toestand van verzoekster en geen bijkomende uitleg heeft geëist.

Verzoekster heeft immers meer gewerkt dan in de bestreden beslissing werd aangegeven. Daarnaast heeft zij wel degelijk voldoende gesolliciteerd en had de echtgenoot van verzoekster ook een inkomen, waardoor het gezin voldoende in hun levensonderhoud kon voorzien. Verzoekster is intussen zelfs aan het werk gegaan, zodoende dat er wel degelijk sprake is van een reële kans op een tewerkstelling.

Door de bestreden beslissing komt zelfs het recht van verblijf en van tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster in het gedrang. Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweegbrengen gezien verzoekster dient te vertrekken van de plaats waar haar economische en financiële belangencentrum evenals huisvesting gevestigd is.

Het middel is gegrond.”

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat – zie bespreking eerste middel – blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Immers, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk een onderzoek verricht naar de huidige situatie van de verzoekende partij waarbij deze laatste werd aangeschreven met de vraag alle nuttige inlichtingen dienaangaande kenbaar te maken, hetgeen zij ook gedaan heeft. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat er onvoldoende onderzoek is geweest.

2.11. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins een schending van het vertrouwensbeginsel aan. Hetzelfde gaat op voor de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, dat een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat de

verwerende partij in casu terecht toepassing kon maken van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het recht op verblijf van verzoekende partij.

2.12. *Het tweede middel is ongegrond.*"

2.6. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat haar verblijfsrecht ten onrechte geweigerd wordt omdat het verblijfsrecht van haar echtgenote, in functie van wie zij haar verblijfsaanvraag indiende, beëindigd werd. De beschouwingen van de verzoekende partij aangaande het feit dat zij in het bezit was van een arbeidskaart C en zij ingevolge de bestreden beslissing niet meer kon werken, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Immers dient verzoekende partij, teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie aan te tonen dat zij voldoet aan de desbetreffende voorwaarden, met name het begeleiden van of zich komen voegen bij de burger van de Unie in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Nu duidelijk blijkt dat haar Nederlandse echtgenote geen verblijfsrecht meer heeft in België, kan verzoekende partij aan deze voorwaarde niet voldoen, zodat de gemachtigde in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verzoekende partij het verblijfsrecht kon weigeren. Verzoekende partij heeft immers een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan ingediend, met name in functie van haar Nederlandse echtgenote, en niet in functie van haar eigen economische activiteiten. In dat geval is verweerder ertoe gehouden onderzoek te voeren naar de door de verzoekende partij aangevoerde gegevens om te verifiëren of zij daadwerkelijk een gezinslid is zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu niet het geval is. De verwerende partij is er niet toe gehouden ambtshalve onderzoek te voeren naar de mogelijke toepassing van andere bepalingen uit de Vreemdelingenwet, die niet het voorwerp uitmaken van de desbetreffende aanvraag.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

"Gezien de wetsbepaling onvolledig werd toegepast, is er een schending van deze beginselen. Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel behelst dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zij de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand te kunnen inschatten.

Aldus is het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden in die zin dat verweerder de wetsbepaling waarop de beslissing is gegrond onvolledig en onjuist toepast.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in die zin dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke economische en financiële toestand van verzoeker en geen bijkomende uitleg heeft geëist.

Verzoeker heeft immers op 11.09.2012 een arbeidskaart C verkregen en hij werd toegestaan om te werken in België tot 11.09.2013 (stuk 5). Door de bestreden beslissing wordt hij in de onmogelijkheid geplaatst om dit effectief te doen. AVCIM bvba wenste verzoeker opnieuw aan te nemen, doch verzoeker kon deze tewerkstelling sinds de bestreden beslissing niet aanvaarden.

Daarenboven heeft de echtgenote van verzoeker meer gewerkt dan in de bestreden beslissing waartegen reeds hoger beroep werd aangetekend, werd aangegeven. Daarnaast heeft zij wel degelijk voldoende gesolliciteerd en had verzoeker ook een regelmatig inkomen, waardoor het gezin voldoende in hun levensonderhoud kon voorzien. Mevrouw {...} is intussen zelfs aan het werk gegaan, zodoende dat er wel degelijk sprake was van een reële kans op een tewerkstelling. Zij heeft een nieuwe aanvraag gedaan op 28.08.2013.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweegbrengen gezien verzoeker dient te vertrekken van de plaats waar het economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting gevestigd is.

Het middel is gegrond."

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat – zie bespreking eerste middel – blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Immers blijkt dat – nu het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij beëindigd werd – verzoekende partij niet langer aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet voldoet om een verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij nog een bijkomend onderzoek had moeten doen naar de financiële en economische situatie van de verzoekende partij nu het resultaat van dergelijk onderzoek onmogelijk een invloed kan hebben op de gedane vaststelling dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet om als familielid van haar Nederlandse echtgenote een verblijfsrecht te verkrijgen. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel dienaangaande.

Waar de verzoekende partij nog kritiek levert op de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenote, wijst de Raad er op dat deze beslissing niet het voorwerp vormt van onderhavig beroep, zodat kritiek hierop niet dienstig kan worden aangevoerd. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar zijn arrest nr. 117 101 van 17 januari 2014 waarbij het beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

2.10. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins een schending van het vertrouwensbeginsel aan. Hetzelfde gaat op voor de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, dat een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat de verwerende partij in casu terecht toepassing kon maken van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om de verzoekende partij het recht op verblijf te weigeren.

2.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER